YOL ARKADAŞI

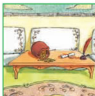
İÇİNDEKİLER

1 SADIK DOST

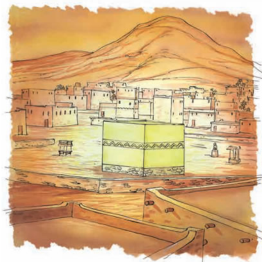
20 YOL ARKADAŞI

38 KÜPTE BİRİKEN PARALAR

SADIK DOST

Yüce Allah insanlara doğruları, güzellikleri anlatması ve öğretmesi için Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed'i görevlendirmişti. Peygamber Efendimiz de Yüce Allah'ın kendisine yüklediği bu kutlu görevi yerine gitirebilmek için çok çaba harcıyordu. Bu konuda nasıl bir yol izlemesi gerektiğini gece gündüz düşünüyordu.

Allah'ı, insanlara tek tek ve gizlice anlatması gerekiyordu. Çünkü Mekke'deki kötü niyetli kimseler Peygamberimizin bu işi açıktan yapmasına izin vermezlerdi.

Peygamberimiz, Allah'ın mesajlarını önce kendi ailesine ve akrabalarına anlattı. Bunlardan bazıları Peygamber Efendimizin anlattığı yüce hakikatleri hemen kabul ederek Müslüman oldular. Ama bu insanların sayısı çok azdı. Peygamberimiz ise İslâmın güzellikleriyle herkesin tanışmasını istiyordu.

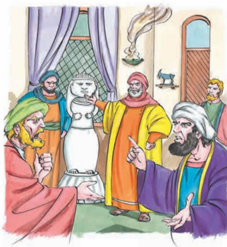
İslâm dinini, ailesinden sonra yakın dostlarına anlatmaya karar verdi. Bu dostlarının başında Ebubekir gelmekteydi. Ebubekir, çevresindeki insanların sevgi ve saygısını kazanmış birisiydi. Kimseye kötülük yapmazdı. Herkesin yardımına koşar, herkese karşı yumuşak ve hoşgörülü davranırdı.

Peygamberimizle Hazreti Ebubekir'in dostluğu çok önceleri başlamıştı. Çoğunlukla birlikte gezerler, birlikte iş yaparlardı. İkisinden birisinin sıkıntısı olduğunda diğeri hemen

yardıma koşardı.

Ebubekir şehirde Peygamberimiz hakkında bazı sözler duymuştu. Adamın biri:

– Duyduğuma göre Muhammed bizim inandığımız putlara tapmanın yanlış olduğunu söylüyormuş. Atalarımızın putlara taptığı gibi biz de tapıyoruz. Muhammed, dürüst birisi ama neden bizim putlarımızla uğraşıyor ki, diyordu.

Bazıları ise daha sert konuşuyordu:

– Bizim putlarımızla uğraşmaya devam ederse O'na haddini bildiririz, diyorlardı.

Bunları duyan Ebubekir Peygamberimiz için endişelenmeye başlamıştı. Ayrıca duyduğu bu sözlerin gerçek olup olmadığını da bilmek istiyordu. "Bu söylenenler hakkında arkadaşım ne diyecek acaba?" diye merak ediyordu.

Ebubekir, bu merakla Peygamber Efendimiz'in yanına gitmeye karar verdi. Aslında o, Peygamber Efendimiz'le görüşmeyeli epey olmuştu. Birbirlerini çok özlemişlerdi. Aynı gün Peygamberimiz de hem arkadaşını görmek hem de ona İslâm'ı anlatmak için onun evine doğru yürümeye başladı.

Birbirini çok özleyen iki dost yolda karşılaşıverdiler. Birbirleriyle böyle karşılaşmayı beklemiyorlardı. Selâmlaşıp birbirlerine sarıldılar.

Peygamberimiz söze başladı:

– Ey Ebubekir nereye gidiyordun?

– Seni çok özledim ya Muhammed. Seni görmeye geliyordum. Ayrıca bazı insanlardan senin hakkında bir şeyler duydum. Duyduklarımı sana sormak istemiştim. Bu insanlar yeni bir dinden bahsettiğini söylüyorlar, doğru mu?

– Ey Ebubekir. Yüce Allah bana peygamberlik görevi verdi. Zâtını ve emirlerini insanlara duyurmamı istedi. Bu yüzden uykularım kaçtı. Günlerdir sabahlara kadar uyumadan Allah'ın dini olan İslâmiyeti insanlara nasıl anlatacağımı düşünüyorum. Akrabalarımı, arkadaşlarımı tek tek aklımdan geçirdim. En yakın dostum bana inanır, beni dinler diye sana gelmeye karar verdim.

Ebubekir:

– Bu dini bana da anlatır mısın, dedi.

Peygamber Efendimiz, ona İslamı anlatmaya başladı. Ebubekir, Peygamberimizi dinledikten sonra:

– Ey Muhammed. Seninle yıllardır dostuz. Senin yalan söylediğini ve kötülük yaptığını hiç görmedim. Sen ne söylüyorsan doğrudur, dedi. Ardından da:

– Ben senin anlattığın dine inanıyorum. İslâm dinine nasıl girebilirim, diye sordu. Peygamberimiz birden heyecanlandı. Hemen ona kelime-i şehâdeti öğretti. O da:

– Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlühü, diyerek Müslüman oldu.

Peygamberimiz buna çok sevinmişti. Dostunun boynuna sarıldı. Ona:

– Şimdilik bundan kimseye bahsetme, dedi. Çünkü Mekke'deki müşriklerin bundan hiç hoşlanmayacaklarını biliyordu.

Günler İslâmın gizli gizli anlatılmasıyla geçiyordu. Yüce dinimizi kabul edenler otuz sekiz kişi olmuştu. İslâm'la ilgili her gün yeni şeyler öğrenen Hazreti Ebubekir bundan çok mutlu oluyordu. Etrafındaki insanların birbirlerine kötülük yaptığını, eziyet ettiğini gördükçe de çok üzülüyordu.

Kendi kendine:

"İslâm dini bütün kötülükleri ortadan kaldırıyor. Keşke bütün insanlar İslâmiyet'i kabul etse de dünyadaki kötülükler sona erse." diye düşünüyordu.

Müslüman olanların sayısının çok yavaş arttığını görerek zaman zaman sabırsızlanıyor ve

Peygamber Efendimize:

– Ya Rasûlâllah! İnsanları gizlice değil de açıktan açığa İslâm'a çağıralım, diyordu.

Efendimiz de onun bu sözlerine:

– Ama sayımız çok az, henüz bunu yapacak gücümüz yok, diye karşılık veriyordu.

Peygamberimizden böyle bir karşılık alan Hazreti Ebubekir de bu düşüncesinden vazgeçiyordu.

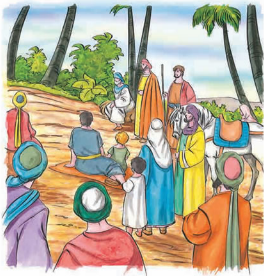
Bir gün yine Hazreti Ebubekir, Peygamberimizin yanına gelerek İslâm dinini açıktan anlatmak için izin istedi ve ısrar etti.

Onun bu ısrarlarına dayanamayan Allah Resûlü:

– Tamam, haydi İslâm'a davetimizi açıkça yapalım, dedi.

Peygamberimiz ve arkadaşları insanların kalabalık olduğu bir yere gittiler. Hazreti Ebubekir, herkesin görebileceği yüksek bir yere çıkarak konuşmaya başladı. İnsanlara putların faydasız olduğunu anlattı. Allah'ın bir ve tek olduğunu söyledi. Onları Allah'a ve Peygam-

berine inanmaya davet etti. Hazreti Ebubekir'in yeni bir dinden ve Peygamberimizden bahsettiğini gören müşrikler Peygamberimize ve arkadaşlarına saldırdılar.

Hazreti Ebubekir bildiklerini anlatmaya çalışırken birkaç kişi onu aşağı indirdi ve döv-

meye başladı. Yere yatırıp tekmelediler. Hazreti Ebubekir'in her yerinden kanlar akmaya başlamıştı.

Bu arada olup bitenleri Hazreti Ebubekir'in akrabaları öğrenmişlerdi. Hemen gelip onu kurtardılar. Çok bitkin durumdaydı. Aldığı darbelerle vücudunun her tarafı şişmiş ve morarmıştı. Yüzünden, başından kanlar akıyordu.

Onu bu hâlde görenler yaşamasından ümitlerini kesmişlerdi. Onu annesinin evine götürdüler. Kendine gelmesi için bir hayli uğraştılar. Ama Hazreti Ebubekir, baygın bir hâlde yatıyor, gözlerini bile açamıyordu.

Olayın üzerinden saatler geçmiş, ama o bir kelime bile konuşamamıştı. Nihayet akşama doğru gözlerini hafifçe açar gibi oldu. Etrafındakiler buna çok sevinmişlerdi:

– Ne güzel! Kendine geliyor.

– Evet evet. Bakın göz kapakları kımıldıyor, diye mırıldanıyorlardı.

Orada bulunanlar merakla ona bakıyorlardı. Dudakları kımıldıyordu ama sesi tam

çıkmıyordu. Belli ki bir şey söylemek istiyordu.

Herkes susarak onun ne söyleyeceğini beklemeye başladı. Belki su, belki de yiyecek bir şey isteyecekti. Ancak Hazreti Ebubekir'in ilk sözleri herkesi şaşırttı:

– Resûlûllah nasıl?

Bu, onun uzun süren baygınlıktan sonraki ilk sözleriydi. Orada bulunanlar duyduklarına inanamadılar.

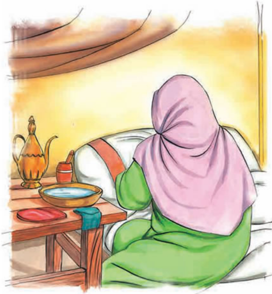
Hazreti Ebubekir, kendi durumuna bakmıyor, arkadaşını soruyordu. Orada bulunanlar:

– Sen çok kötü bir durumdasın. Neredeyse ölecektin. Her tarafın yara bere içinde. Bu kadar dayağı da O'nunla birlikte olduğun için yedin. Ama sen kendini düşüneceğin yerde Muhammed'i soruyorsun, dediler.

Tabi ki etrafında bulunan insanlar bu sevgiyi anlayamazlardı. Hazreti Ebubekir ve Peygamber Efendimiz çok iyi dosttular. Aralarında büyük bir sevgi bağı vardı. Ayrıca birisi artık bir peygamberdi. Bunun için de Hazreti Ebubekir, Peygamberimize sevginin yanında çok

büyük bir saygı da duyuyordu.

Hazreti Ebubekir'in hayatî tehlikeyi atlattığını gören akrabaları birer birer evden ayrıldılar. Artık o, ihtiyar annesi ile baş başa kalmıştı. İyice kendine geldiğinde aynı şeyi annesine tekrar sordu:

– Anne Resulûllah'a bir şey oldu mu? Durumu nasılmış?

– Oğlum, arkadaşın hakkında bir şey bilmiyorum, dedi.

– Öyleyse git benim için O'nun durumunu öğren, dedi.

– Ama oğlum senin durumun iyi değil, daha yeni ayıldın. Belki yardıma ihtiyacın olabilir. Seni bırakıp nasıl giderim?

– Hayır anne, beni düşünme. Hemen O'nun nasıl olduğunu öğrenmeliyim.

Annesi, Hazreti Ebubekir'i ikna edemeyeceğini anlayınca:

– Tamam, gidip arkadaşının bir yakınına sorayım, diyerek onun yanından ayrıldı.

Mekke'nin sokaklarında telâşla yürümeye başladı. Bir yandan yürüyor, bir yandan da evde yaralı hâlde yatan oğlunu düşünüyordu.

Peygamberimizin yakınlarından birinin evine geldi. Kapıyı çaldı. İçeriden bir ses:

– Kim o, dedi.

– Benim. Ebubekir'in annesi.

Ev sahibi kadın, onu içeri aldı. Hazreti Ebubekir'in annesi zaman kaybetmek istemiyordu:

– Oğlum çok yaralı. Ama arkadaşı Muhammed'i çok merak ediyor. Gözlerini açar açmaz Muhammed'in durumunu sordu. Eğer siz Muhammed'in durumunu biliyorsanız bana söyleyin, ben de bir an önce gidip haber vereyim, dedi.

Kapıyı açan kadın daha önceden Müslüman olmuştu. Hazreti Ebubekir'i tanıyor ve onun da Müslüman olduğunu biliyordu. Ama Hazreti Ebubekir'in annesine güvenemedi. Belki benden duyduklarını Peygamberimizin düşmanlarına söyleyebilir, diye düşündü. Ona dönerek:

– Ben de sizinle birlikte geleyim. Haberi ona ben söylemek istiyorum, dedi.

Hazreti Ebubekir'in annesi fazla düşünmedi. Birlikte hemen yola çıktılar. Hızlı adımlarla yürüyerek Hazreti Ebubekir'in yanına geldiler.

Kapıyı açtıklarında misafir kadın, gözlerine inanamadı.

– Bunu sana kim yaptıysa Allah ona cezasını versin, dedi.

Ona geçmiş olsun dileklerinde bulundu. Hazreti Ebubekir, ise kendisini çoktan unutmuştu. Merakla misafir kadına sordu:

– Peygamberimiz nasıl? O'na bir şey oldu mu?

– Çok şükür O'nun durumu iyi. Bir şeyi yok.

– Peki şimdi nerede kalıyor?

Kadın, Hazreti Ebubekir'in annesini göstererek:

– Ama annen var. Onun yanında söylemek istemiyorum, deyince Hazreti Ebubekir:

– O benim annem. Ondan bir zarar gelmez. Kimseye bir şey söylemez. Rahat olabilirsin, dedi.

Misafir kadın:

– İyi öyleyse söyleyeyim. Bir arkadaşının evinde kalıyor, dedi.

Hazreti Ebubekir kadına dönerek:

– Beni O'na götürür müsünüz, diye sordu.

Bu arada Hazreti Ebubekir'in annesi çorba pişirmekle meşguldü. Çorbayı yaralı oğluna içirmek istiyordu. Bu sözleri duyunca:

– Ama oğlum çok yaralısın. Bu hâlinle nasıl gideceksin? Önce bir çorba iç. Sonra kendini

iyi hissedersen gidersin, dedi.

Fakat Hazreti Ebubekir'in aklı sürekli Peygamberimizdeydi. O'nun durumundan emin olmak istiyordu.

Annesine dönerek:

– Dostum Muhammed'i görmeden bir lokma bile ağzıma koymayacağım, dedi. Annesi onun çok kararlı olduğunu görünce yapacağı bir şey olmadığını anladı:

– Madem öyle haydi kalk da seni bir an önce O'na götürelim, dedi.

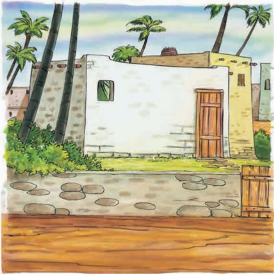
Sonra üçü birlikte yola çıktılar. Hazreti Ebubekir zorlukla yürüyordu. Onu Peygamberimizin kaldığı eve getirdiler. Kapıyı çaldılar. Sahabelerden biri kapıyı açtı. Orada bulunanlar Hazreti Ebubekir'i görünce çok şaşırmışlardı.

Yüzünde şişlikler ve morluklar vardı. Ayakta zor duruyordu. Durumu çok kötü görünüyordu. Ama o hâlâ Peygamberimizi merak ediyordu. İçeri girilince Peygamberimiz de sadık dostunun bu durumunu gördü. Kalkıp boynu-

na sarıldı. Onun hâline çok üzüldü.

Peygamberimizin iyi olduğunu gören Hazreti Ebubekir çok mutlu oldu. Sanki yaraları artık hiç acımıyordu. Annesini işaret ederek:

– Ey Allah'ın Resûlü, anneme dua etsen de o da Müslüman olsa. Bunu çok istiyorum, dedi.

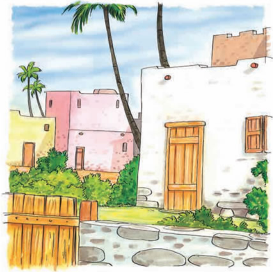

Hazreti Ebubekir'in annesi, İslâmiyetin güzel bir din olduğunu çoktan anlamıştı. Çünkü oğlu Müslüman olduktan sonra daha mükemmel bir insan olmuştu. Annesi onun Peygamberimize olan sevgisinden de çok etkilenmişti.

Peygamber Efendimiz ellerini açarak Allah'a dua etti. Bunun üzerene Hazreti Ebubekir'in annesi de orada kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oldu.

Sonra Peygamber Efendimizden izin isteyerek yanından ayrıldılar. Hazreti Ebubekir kendini çok daha iyi hissediyordu. Hem dostu gayet iyiydi hem de biricik annesi de Müslüman olmuştu. Allah'a şükrederek eve döndüler.

YOL ARKADAŞI

Peygamber Efendimiz, yakın dostu Hazreti Ebubekir'le birlikteydi. Hazreti Ebubekir çekingen bir tavırla:

– Ey Allah'ın Resûlü! Müşrikler her geçen gün işkenceleri arttırıyorlar. Mekkede çok fazla Müslüman kalmadı. Eğer izin verirsen ben de Medine'ye hicret etmek istiyorum, dedi.

Peygamber Efendimiz:

– Ey Ebubekir, şimdi gitme, bekle. Allah benim gitmeme izin verdikten sonra birlikte gidelim, buyurdu.

Bunu duyan Hazreti Ebubekir, Peygamberimizin kendisini yol arkadaşı seçmesinden dolayı çok mutlu oldu. O gün hemen iki tane deve alarak, yolculuk için beslemeye başladı.

Mekkeli müşrikler Müslümanlara işkencelere devam ediyorlardı. Dayanacak güçleri kalmayan Müslümanlar küçük gruplar hâlinde Medine'nin yolunu tutuyorlardı. Hem Medineli Müslümanlar hem de oraya hicret edenler Peygamberimizi Medine'ye davet ediyorlardı.

Peygamberimiz, Mekkeli müşriklerin kendisine suikast plânladıklarını öğrenmişti. Hemen yolculuk için hazırlıklara başladı. Hazırlıklarını tamamladıktan sonra, evinden ayrılarak doğruca arkadaşı Hazreti Ebubekir'in evine gitti.

– Ey Ebubekir, Allah hicret etmem için bana izin verdi. Hazırlan gidelim, dedi.

– Ya Resûlâllah, ben yolculuk için uzun zamandır iki tane deve beslemekteyim. Hemen onları getireyim, dedi.

Bunu duyan Peygamberimiz çok şaşırdı. Hazreti Ebubekir, Peygamberimize sürpriz yapmıştı. Kendisinin bundan haberi olmamıştı.

– Eğer ücretlerini ben ödersem olur, dedi.

Bunu kabul etmek istemeyen Hazreti Ebubekir, Peygamberimizi ısrarlı görünce O'nu kırmak istemedi.

Hazreti Ebubekir'in ailesi de Peygamberimizi çok seviyordu. Hazreti Ebubekir'in kızı Esma yolculukta yemeleri için onlara yiyecekler hazırlamaya başladı.

Oğlu Abdullah'a ise daha önemli bir görev verilmişti:

Abdullah, müşriklerin yanlarına yaklaşacak, onların ne yapmak istediklerini öğrenecekti. Sonra da bu bilgileri babası Hazreti Ebubekir'e ve Peygamberimize ulaştıracaktı.

Hazırlıklarını tamamlayan Âlemlerin Efendisi ve Hazreti Ebubekir, dışarıda kimsenin olup olmadığına baktılar. Sokakta kimseyi görmeyince evden sessizce ayrıldılar.

Onlar hicret için yola çıkarken Mekkeli müşrikler. Peygamberimizi öldürmek amacıyla O'nun evine gittiler. O'nu evinde bulamayınca Peygamber Efendimizin yakın dostu Hazreti Ebubekir'in evine gitmiş olabileceğini düşün-

düler. Hemen oraya gidip kapıyı hızla vurmaya başladılar.

Kapıyı açan Hazreti Ebubekir'in kızı Esma çok korkmuştu. Müşrikler ellerinde kılıçlarıyla kapıda bekliyorlardı.

– Muhammed burada mı, diye sordular.

– Hayır, diye cevap verdi Esma.

– Ebubekir burada mı, diye sordular. Esma yine:

– Hayır, diye cevap verdi.

Kapıdakiler çok kızmışlardı. Esma'yı tokatlamaya başladılar. Onu kapının önünden iterek içeri girdiler. Her yeri didik didik aradılar. Ama ne Peygamberimizi ne de sadık dostu Ebubekir'i bulabildiler. Sinirle bağırıp çağırarak evden ayrıldılar. Her tarafta onları aramaya başladılar.

Peygamberimiz ve Hazreti Ebubekir ise evden ayrıldıktan sonra plânladıkları gibi hareket ettiler. Herkesçe bilinen ve çokça kullanılan Medine yolunu seçmemişlerdi. O yoldan gitmiyorlardı. Medine'ye Sevr dağından gideceklerdi.

Bir hayli gittikten sonra Sevr mağarasının önüne gelmişlerdi. Mağara çok sessizdi. İnsana ürperti veriyordu.

"Mağarada Peygamberimize zarar verecek haşarat olabilir." diye düşünen Hazreti Ebube-

kir, içeriye önce girdi. Her tarafa göz gezdirdi.

Mağaranın bir bölümünü temizledi. Bazı yerlerde akrep ve yılan delikleri vardı. Üzerindeki gömleği çıkartarak yırttı ve bu delikleri kapattı. Ancak gömleği tüm delikleri kapatmaya yetmedi. Biri açık kaldı.

İkisi de çok yorgundu. Buraya kadar hiç durmadan dinlenmeden gelmişlerdi. Hazreti Ebubekir yere oturdu. Peygamber Efendimiz, istirahat için başını onun dizine koyup uzanmıştı.

Hazreti Ebubekir ise gömleğiyle kapatamadığı tek deliğe ayağını koydu. Bu delikten yılan, akrep gibi zararlı bir hayvan çıkıp Peygamber Efendimize zarar verebilir diye düşünüyordu. Buradan çıkmak isteyen hayvanları ayağıyla engelleyecekti.

Bu arada çok yorgun olmasına rağmen Hazreti Ebubekir'in gözüne uyku girmiyordu. Çünkü Peygamberimiz ona güvendiği için uyumuştu. Tam bu esnada Hazreti Ebubekir ayağında çok fena bir acı hissetti.

Ayağını çektiğinde bir de ne görsün! Delikten kafasını çıkartan yılan, tekrar kafasını geri sokuyordu. Diğer bütün delikler kapalı olduğu için Hazreti Ebubekir'in ayağının olduğu delikten çıkmak istemişti.

Çünkü bu yılan mağaraya Peygamberimizin geldiğini hissetmişti. O'nu görmek için her deliği zorlamıştı. Sonuçta Peygamberimizi görebilmek için Hazreti Ebubekirin ayağını sokmak zorunda kalmıştı.

Hazreti Ebubekir'in canı çok yanmıştı. İçinden bağırmak geliyordu. Ama o, Peygamberimizi rahatsız ederim, düşüncesiyle bağırmıyordu. Canı o kadar çok acıyordu ki gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Bir damla yaş da uyuyan Allah Resûlünün yüzüne damladı.

Bu damlaların etkisiyle uyanan Peygamberimiz, Hazreti Ebubekir'e:

– Ne oldu? Neden ağlıyorsun, diye sordu.

– Ayağımı yılan soktu, ya Resûlâllah.

Sadık dostunun acı çekmesine çok üzülen Peygamberimiz acısının geçmesi için Allah'a dua etti. Elini yılanın soktuğu yere sürerek onu tedavi etti.

Onlar mağaraya girdikten sonra bir güvercin gelerek mağaranın kapısına yuva yapmaya

başlamıştı. Gidiyor, dolaşıyor, getirdiği çöplerle yuvasını yapıyordu.

Bu arada bir örümcek de mağaranın girişine ağ örmeye başlamıştı. Hiç durmadan çalışıyordu. Sanki bu örümceğin bir acelesi vardı. Kısa zamanda koskoca mağaranın girişini ağıyla kapatmıştı.

Peygamberimizi bir türlü bulamayan Mekkeli müşrikler, gruplar oluşturarak O'nu aramaya başlamışlardı.

İçlerinden bir grup Hazreti Ebubekir'in evinden çöle doğru inceleme yaparak çöldeki izleri gördü. Hemen bu izleri takip etmeye başladılar. İzleri takip ettikçe ümitleri bir kat daha artmıştı. Çünkü izler mağarayı gösteriyordu. İçlerinden biri:

– İşte bulduk, bu mağarada olmalılar. Bakın, izler mağarayı gösteriyor, deyince herkes gözlerini izlere dikti. Gerçekten de izler mağaraya doğru gidiyordu.

Heyecanla mağaranın ağzına kadar geldiler.

– İzler burada bitiyor, mağaradan sonra iz

yok, diye biri bağırmaya başladı.

– O zaman hâlâ buradalar. Çıkmamışlar. Artık elimizden kurtulamayacaklar, dedi bir diğeri.

Allah Resûlü ve Hazreti Ebubekir, mağaranın içinden dışarıdakilerin seslerini duyuyorlardı. Peygamberimiz ona:

– Korkuyor musun, diye sorduğunda:

– Ey Allah'ın Resûlü, anam babam sana feda olsun. Kendim için değil, senin için üzülüyorum. Ben sadece bir kulum. Sen ise hem bir kul hem de bir Peygambersin, diye cevap verdi.

– Üzülme ey Ebubekir, Allah bizimle beraberdir.

Bu arada gruptakilerden biri:

– Ben içeri girip bakacağım, dedi.

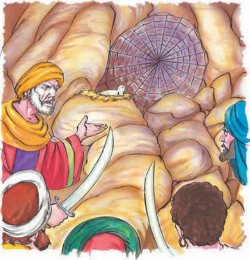
Arkadaşları:

– Tamam biz burada bekliyoruz, dediler. Diğeleri mağaranın girişinde bekliyorlardı.

Bu adam tam içeri girecekti ki içlerinden biri:

– Hiç boş yere girme. Gereksiz yere zaman

kaybetmeyelim. Görmüyor musun? Güvercin buraya yuva yapmış. Mağarada biri olsa güvercin burada durur muydu, dedi.

Bir diğeri:

– Ben de burada olmadıklarından eminim. Baksanıza örümcek ağına. Mağaranın ağzı örümcek ağıyla kaplı. Bir örümceğin bu kadar ağ yapması haftalar sürer. Mağaraya girerek

boşuna vakit kaybetmeyelim. Aramaya devam edelim, dedi.

Diğerleri de güvercin yuvasına ve örümcek ağına bakıp onlara hak verdi. Hâlbuki örümcek işe daha bu sabah başlamış ve kocaman bir ağ yapmıştı. Ama onlar bunu anlamamışlardı. Hep birlikte mağaranın girişinden geri döndüler.

Müşriklerce oluşturulan gruplardan hiçbiri o gün Peygamberimiz ve Hazreti Ebubekir'i bulamamışlardı. Bu duruma daha da sinirlenmişlerdi. Hemen yeni bir toplantı yaptılar. Biri:

– Arkadaşlar henüz çok fazla ilerlemiş olamazlar. Onları elimizden kaçırmayalım, dedi.

Bir başkası:

– En iyisi onların başına büyük bir ödül koyalım.

– Onları bulan kişiye yüz deve verelim, dedi bir başkası.

Yüz deve çok büyük bir servetti. Sonra:

– Bütün Mekkelilere haber ulaştıralım.

Muhammed'i ölü veya sağ getirene yüz de-

ve verileceğini söyleyelim, diye kararlaştırdılar. Sonra tellâllar Mekke sokaklarında dolaşarak bu duyuruyu yaptılar.

Yüz deve sözünü duyan müşriklerin bazısı hemen harekete geçmişti.

Bunlardan biri de Süreka idi. Süreka güçlü, kuvvetli, iyi at süren ve kılıç kullanan biriydi. Yüz deve onun da hayallerini süslemişti.

"Onları herkesten önce ben bulup getireceğim ve yüz deveyi alarak zengin olacağım." diye düşünüyordu.

Hemen hazırlık yaparak yola çıktı. Atını hızla koşturuyordu. Çölün sıcaklığına hiç aldırmadan aynı hızla yoluna devam ediyordu. Yüz deve bir an bile aklından çıkmıyordu. Çölde hızla giderken uzaktan iki kişinin gittiğini gördü. "Evet bunlar onalar olmalı." diye düşündü.

Atını öyle bir hızlandırdı ki, rüzgâr gibi gidiyordu. Artık onlara iyice yaklaşmıştı. Yanılmadığını anladı. Çölde gidenler, Peygamberimizle sadık dostu Hazreti Ebubekir'di.

Süreka'nın geldiğini gören Hazreti Ebubekir çok telâşlanmıştı. Peygamber Efendimizde ise hiç korku yoktu. Hazreti Ebubekir'in telâşlandığını görünce ona mağarada dediğini tekrarladı:

– Üzülme ey Ebubekir, Allah bizimle beraberdir.

Sonra Peygamberimiz gözlerini Süreka'ya çevirdi ve ona baktı. Rüzgâr gibi hızla gelen Süreka'nın atının ayakları bir anda kumlara saplandı. At, adım atamaz oldu. Süreka atının ayaklarını kumdan çıkartmaya çalıştı. Bir hayli uğraştıktan sonra bunu başardı.

Atını tekrar koşturmaya başladı. Ama çok geçmeden at tekrar kuma saplandı. Süreka ne kadar uğraştıysa da atını kumdan çıkaramadı.

Sonunda ne kadar uğraşırsa uğraşsın Peygamberimizi yakalayamayacağını anladı. Ne kadar güçlü kuvvetli olsa, ne kadar iyi kılıç kullansa da her şeye gücünün yetmediğini fark etti.

Attan inerek Peygamberimizle Hazreti Ebubekir'in yanına geldi. Peygamberimize dö-

nerek O’ndan özür diledi:

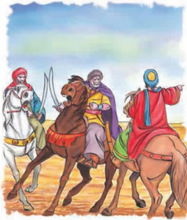
– Ey Muhammed, başıma gelen bu olayın senden kaynaklandığını anladım. Yanlış yaptığımın farkına vardım. Allah'ına dua et atımı kurtarayım. Sana hiç dokunmayacağım. Arkamdan gelenleri de geri çevireceğim. Onların seni takip etmelerine engel olacağım, dedi.

Peygamberimiz, Süreka'nın gözlerinden pişmanlığını anlamıştı. Dua etti ve atı kurtuldu. Süreka atına binerek geldiği gibi hızla geri

döndü.

Sureka geri dönerken yolda Peygamberimiz ve Hazreti Ebubekir'i öldürmek için giden müşriklerle karşılaştı. Onlara:

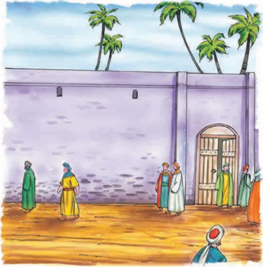
– Ben bu taraftan geliyorum. Buralarda kimse yok, diyerek onları geri çevirdi.

Mekkeli müşrikler yine emellerine ulaşamamışlardı.

Medine şehri artık bir Peygamber ağırlayacaktı.

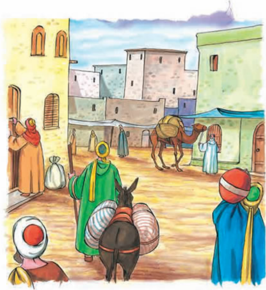
KÜPTE BİRİKEN PARALAR

Peygamberimizin vefatının ardından Müslümanlar Hazreti Ebubekir'i devlet başkanı seçtiler. Arkadaşları yeni görevinden dolayı onu tebrik ettiler. Ona yardımcı olması için Allah'a dua ettiler.

Ertesi gün insanlar erkenden kalkmış işlerine gitmeye hazırlanıyorlardı. Güneş sıcak

yüzüyle görünmeye başlamıştı. Satıcılar eşyaları pazara ulaştırmaya çalışıyorlardı. Her yerde bir pazar telâşı vardı.

Halife Hazreti Ebubekir de her zamanki gibi erkenden kalkmıştı. Ahıra inip sütleri sağdı. Bu sütleri kovalara doldurdu. Ardından pazara

gitmek üzere evden ayrıldı. Yolda giderken arkadan bir ses duydu:

– Nereye gidiyorsun ya Ebubekir?

Bu gür sesi hemen tanıdı. Çünkü bu ses en yakın arkadaşı Hazreti Ömer'in sesiydi. Arkasına döndü. Bu sırada Hazreti Ömer biraz daha yaklaşmıştı. Şaşırmış bir şekilde aynı soruyu tekrar sordu:

– Nereye gidiyorsun?

Aslında Hazreti Ömer, onun nereye gittiğini tahmin ediyordu. Çünkü Hazreti Ebubekir'in gittiği yol pazara çıkıyordu.

Hazreti Ebubekir gayet sakin bir şekilde:

– Pazara gidiyorum, diye cevap verdi.

Hazreti Ömer, halifenin pazarda işlerin yolunda gidip gitmediğini yoklamaya gittiğini düşündü. Ama yine de emin olmak için sordu:

– Ne yapacaksın pazarda?

– Önceden ne yapıyorsam onu yapacağım.

– Nasıl yani, pazarda yine satıcılık mı yapacaksın?

– Evet.

– Ama sen Müslümanların halifesisin, devlet başkanısın. Sen devletin işleriyle uğraşmalısın.

– Fakat benim ailem var, çocuklarım var. Onların geçimini sağlamam gerekir. Bu malları orada satmalıyım. Halifelikten önce yaptığım işlere de devam etmeliyim.

– Tabi ki ailenin ihtiyaçlarını karşılaya-

caksın.

– Peki o zaman bunu nasıl yapacağım?

Halife Ebubekir'in bu sözü karşısında Hazreti Ömer biraz düşündükten sonra:

– Sen şimdi git. Ben arkadaşlarla görüşeceğim. Sana devlet hazinesinden maaş verilmesini teklif edeceğim, dedi.

Maaş almayı kabul etmek istemeyen Hazreti Ebubekir:

– Hayır ben maaş kabul edemem. Kendi kazandığımı çocuklarıma yedirmenin daha doğru olduğunu düşünüyorum.

– Ben arkadaşlarımla görüşeyim. Sonra sana durumu bildiririz, dedi.

Hazreti Ebubekir'in bu durumunu uzun uzun düşünen Hazreti Ömer, konuyu yakın arkadaşlarıyla görüşmeye karar verdi.

Sonra da hiç vakit kaybetmeden arkadaşlarını toplantı yapmak üzere kendi evine davet etti. Bir süre sonra Hazreti Ömer'in evinde toplanmaya başladılar. Çok meraklanmışlardı.

Sabahın erken bir vaktinde toplandıkları için birbirlerine:

– Neden toplandık?

– Acaba önemli bir şey mi var, diye soruyorlardı.

Toplantı başlamak üzereydi. Herkesin gözü Halife Ebubekir'i arıyordu. Ama orada o yoktu.

Hazreti Ömer arkadaşlarının yanına gelerek:

– Arkadaşlar sizi halifeyle ilgili bir konuyu görüşmek üzere çağırdım, dedi.

Arkadaşlarından biri:

– Biz onu dün halife seçtik. O işi tamamladık. Daha ne konuşacağız, deyince:

Hazreti Ömer sözlerine şöyle devam etti:

– Bu sabah onu gördüm. Önceleri olduğu gibi yine pazara gidiyordu. Ben onun halkın işleriyle ilgilenmesini istiyorum. Ticaretle geçireceği vakti devletin işleriyle geçirmeli. Çünkü artık o devlet başkanı. İnsanları o idare ediyor.

Toplantıya katılan arkadaşlarından biri:

– Peki ya evinin ihtiyaçlarını giderecek parayı nereden bulacak? Çalışmazsa nasıl para kazanacak, diye sorunca:

– Ona devlet hazinesinden maaş verilmesini teklif idiyorum. Bu sebeble sizi buraya çağırdım, dedi.

Arkadaşlarından bazısı:

– Çok iyi düşünmüşsün. Doğrusu bu bizim aklımıza hiç gelmemişti. Tabi o insanların işleriyle ilgilenmeli, devlet de ona hazineden maaş vermeli, dediler.

Karşılıklı görüşler alındıktan sonra orta hâlli birinin evini geçindirebileceği kadar maaş verilmesi kararlaştırıldı. Toplantıya katılanlar arasında hazineden sorumlu olan sahabe Ebu Ubeyde de vardı. Hazreti Ömer, Ebu Ubeyde'ye:

– Ebubekir'e ilk maaşını birlikte verelim. Gelecek aylarda sen verirsin, dedi. O da:

– Tamam, dedi.

Bütün bunlar olurken Hazreti Ebubekir çoktan pazara varmıştı. Bir süre sonra da getirdiği malların hepsini satmıştı.

Pazardan ailesinin ihtiyaçlarını karşıladı. Sonra evine dönmek üzere pazardan ayrıldı.

Evinin önüne geldiğinde Hazreti Ömer ve Ebu Ubeyde onu bekliyorlar. Onlara selâm verdi.

Hazreti Ömer selâmı aldıktan sonra

– Hadi gidiyoruz, dedi.

– Nereye, diye sordu Hazreti Ebubekir.

– Hazineden sana maaş vereceğiz.

– Ama ben maaş istemiyorum. Gece daha az uyurum. Gündüz daha çok çalışırım. Buradan kazandığımla da ailemin geçimini sağlarım. Ben devletten maaş almak istemiyorum.

Fakat Hazreti Ömer çok ısrar ediyordu:

– Ey Ebubekir, bu sadece benim düşüncem değil, tüm arkadaşlarımızın ortak kararı. Sen Müslümanların işleriyle ilgilenmelisin. Bunun karşılığında devlet de sana maaş vermeli.

Hazreti Ebubekir bunu kabul etmedi. Hazreti Ömer daha çok ısrar etti. Sonunda arkadaşının ısrarlarına daha fazla dayanamayan Hazreti Ebubekir bu durumu kabul etti.

Hazreti Ömer ve Ebu Ubeyde kararlaştırdıkları gibi Hazreti Ebubekir'e aylık üç yüz elli dirhem maaş verdiler.

Bu para o dönemde zenginlerin değil, ancak orta hâlli insanların geçinebileceği bir miktardı.

İlerleyen günlerde Hazreti Ebubekir artık gece yarılarına kadar devlet işleriyle uğraşıyordu.

Halkın şikâyetlerini dinliyor, onlara yardımcı oluyordu. Geceleri çok çalıştığı için daha geç yatmaya başlamıştı. Sabah da erkenden kalkıyordu. Doğruca gidip devlet işleriyle uğraşıyordu.

Diğer boş vakitlerde halife olmadan önce yaptığı gibi deve gütmeye gidiyordu. Halifenin bu hâli çocukları bile şaşkına çeviriyordu.

Hazreti Ebubekir halife olalı iki yıldan fazla olmuştu.

İki yıl boyunca bu hayattan taviz vermeden yaşadı. Yine çok çalıştığı bir gün, geç saatlerde evine dönüyordu. Kendini biraz rahatsız hissediyordu. "Herhâlde yorgunluktandır, yatıp din-

lenirsem iyileşirim." diye düşündü. Evine geldikten sonra hemen yatmaya gitti.

Sabah kalktığında kendini daha kötü hissediyordu. Aile fertleri onun başından ayrılmıyorlardı. Halife ise bir an önce iyileşip işlerine kaldığı yerden devam etmek istiyordu

Hazreti Ebubekir yatakta güçlükle oturuyordu. Vefatının yaklaştığını hissetmişti. Yatağının başında bekleyen oğlunu çağırdı.

Ona, yerini kendinden başkasının bilmediği bir küpten bahsetti. O küpün kendisine getirilmesini istedi. Sonra da daha evvel yazdığı bir mektubu küpün içine koyup küpün ağzını kapattı.

Hazreti Ebubekir küpü oğluna vererek:

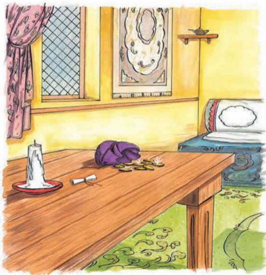
– Al oğlum, bu küpü hazineye teslim et. Küpün içinde benden sonra halife olacak kişiye bir mektup var. Küpü de mektubu da benden sonraki halifeye ver. dedi.

Oğlu, gözü yaşlı bir şekilde küpü aldı:
– Tamam babacığım, dedi.

Hastalığı iyice artan Hazreti Ebubekir kısa bir süre sonra vefat etti. Yerine Hazreti Ömer halife seçildi. Hazreti Ebubekir'in oğlu, babasının kendisine verdiği küpü Hazreti Ömer'e götürdü ve:

– Bu emaneti babam size ulaştırmamı istedi. İçinde size ait bir de mektup var, dedi. Bunun üzerine Hazreti Ömer küpün ağzını açmaya çalıştı. Açamayınca da küpü kırdı. İçinden paralarla birlikte çıkan mektubu okudu. Mektup ta:

"Bunlar benim devletten aldığım maaşlardır. Bir kısmını harcadım. Kalanını bu küpte biriktirdim. Bu paralar hazinenindir"yazıyordu.

Mektubu gözyaşları içerisinde okuyan Hazreti Ömer:

– Ebubekir kendisinden sonra yaşanması çok zor bir hayat bıraktı, dedi. Sonra da sessizce ağlamaya devam etti.